

‘Tocht belangrijker dan top’

Liesbet ROGIERS (26) overwon kanker en beklom afgelopen zomer samen met acht andere volwassenen met kankerervaring de Monte Perdido in Spanje

Liselotte ANCKAERT

Ook na kanker is er leven mogelijk en kun je iets bereiken. Dat ondervonden negen Vlamingen afgelopen zomer tijdens de beklimming van de Monte Perdido in de Spaanse Pyreneeën, een berg van 3.355 meter hoog.

„Niet iedereen bereikte de top,” zegt de jongste deelnemer, Liesbet Rogiers (26) uit Dendermonde, „maar daarom is de reis niet minder geslaagd. De tocht zelf, het contact met lotgenoten en het durven te verleggen van je grenzen maakten er een boeiende en onvergetelijke ervaring van. Een prestatie ook, want kanker kan je fysiek erg verzwakken. Daarom luidde de slogan van de expeditie *Van kanker naar kracht*.”

–Wanneer werd u met kanker geconfronteerd?

In het najaar van 2011 kreeg ik plotseling pijn in mijn hals. Gedurende twee weken onderging ik allerlei onderzoeken. Daaruit bleek dat ik de ziekte van Hodgkin had, een vorm van kanker van het lymfesysteem. Als gevolg van een chemokuur en bestralingen kon ik de stages van de opleiding tot kleuteronderwijzeres niet afwerken. Gelukkig kon ik die een jaar later overdoen en zo behaalde ik alsnog mijn diploma. Een aantal vriendinnen bleef me steunen en daar ben ik hen nog altijd dankbaar voor.

–Hoe kwam u erbij een berg te beklimmen?

Tijdens de behandeling nam ik geregeld deel aan praatcafés voor kankerpatiënten en familie. Toen iemand van Outward Bound tijdens een van die bijeenkomsten getuigde over een expeditie in de Spaanse Pyreneeën, was ik meteen gewonnen. Ook al ben ik allesbehalve sportief of avontuur-

Liesbet Rogiers (vooraan): „Ieder kon de berg op zijn of haar tempo beklimmen.” © Liesbet Rogiers

lijk. Vooral het idee samen met lotgenoten iets te ondernemen en mijn grenzen te verleggen, sprak me aan. Na een reeks fysieke en medische testen bleek ik in aanmerking te komen en ont-

„Samen met anderen iets ondernemen, vormt krachtige tegenpool”

ving ik een individueel trainingschema om me voor te bereiden. Omdat de tocht slechts tweemaal plaatsvindt, een minimum aan deelnemers vereist en het tijd vergt om geld in te zamelen om de reis te financieren, kon ik pas in 2016 deelnemen. Het werd een intensief en soms uitputtend,

maar niettemin mooi avontuur. Slechts een deel van de groep bereikte de top van de berg. Zelf raakte ik tot ongeveer 2.750 meter hoogte, maar dat vind ik niet erg.”

–Waarom lukte het u niet de top te bereiken?

Enkele maanden vóór mijn vertrek kampte ik met een voetblessure. Het zag er even naar uit dat ik niet kon deelnemen, maar ik besloot het alsnog te proberen. Tijdens de tocht beschikte iedere deelnemer over een persoonlijke begeleider. Zo kon ik de beklimming op mijn eigen tempo ondernemen. Tot op vandaag heb ik nog altijd last van mijn voet en moet ik geregeld naar de kinesist. Pas recentelijk werd de oorzaak

vastgesteld, lymfe-oedeem of een ophoping van het lymfevocht. Na vijf jaar ben ik zogenoemd kankervrij verklaard, maar ik ga nog elke zes maanden op controle. Je weet maar nooit. Vermoeidheid speelt me nog altijd parten. Mijn energiepeil wordt wellicht nooit meer als voorheen.

–Op welke manier gaf de expeditie u kracht?

De uitwisseling met lotgenoten is een ongelofelijke steun. Dat ondervond ik niet enkel tijdens de tocht, maar ook telkens weer tijdens de praatcafés. Beluisterd en bemoedigd worden door mensen die iets analoogs meemaakten en op dat vlak ook zelf iets voor anderen mogen betekenen, geeft je kracht. Ik geniet nog

meer van het leven dan voorheen en doe alles met meer tijd, ook de dagelijkse dingen.

–Haalt u ook kracht uit uw geloof?

Tot mijn achttiende moest ik, net als mijn broer en zus, wekelijks naar de mis. Als jongere was ik misdienaar en engageerde ik me in de Chiro. Tijdens mijn studies verdwenen Kerk en geloof even naar de achtergrond. Dat veranderde toen ik ziek werd. Kort vóór ik de diagnose van kanker te horen kreeg, verloor ik een goeie vriendin tijdens de storm die in augustus 2011 over het Pukkelpopfestival raasde. Tijdens de behandelingsperiode verloor ik ook mijn beide grootouders. In korte tijd werd ik aldus meermaals met verlies geconfronteerd. Dat kwam hard aan, te meer omdat ik me ook door de kankerbehandelingen vaak ellendig voelde. Toch leek het alsof zowel mijn vriendin als mijn grootouders er voor mij waren, toen en ook vandaag nog. Dat geloof sterkte me en hielp me erdoorheen.

–Wat zijn uw vakantieplannen voor deze zomer?

Sinds mijn zeventiende begeleid ik sportkampen voor kinderen. Deze zomer geef ik watergewenning en begeleid ik een turnkamp. Voorts trek ik wellicht enkele dagen naar zee, met familie of vrienden. Ook aan het einde van de zomer verblijf ik een weekend aan de kust, met de tochtgenoten uit Spanje. We blijven contact houden. Het gevoel er niet alleen voor te staan, is van onschatbare waarde. In de toekomst hoop ik iets voor kinderen met kanker te kunnen doen.

Voor een getuigenis of meer info, kunt u contact opnemen via liesbetrogiers@hotmail.com.

Advertentie

Méer dan 50 jaar deskundig slaapadvies!
MATRASSEN OP MAAT • EIGEN FABRIKAAT
 OPMETINGEN TER PLAATSE MOGELIJK!

Fr. Burvenichstraat 106 • 9050 Gent (Gentbrugge)
 T. 09 230 27 24 • www.bogaertbedding.be

Open ma tot vrij: 10u doorlopend tot 18u. Za: 10u doorlopend tot 17u
 Zon- en feestdagen gesloten

auping **laltoflex** **TEMPUR** **GELTEXinside**

BEDDEN MATRASSEN LATTENBODEMS DONSDEKENS KUSSENS BEDLINNEN

Vlot bereikbaar en makkelijk parkeren

VERNIEUWDE TOONZAAL!

Personalia

Benoemd

Priester Frans Hitchinson, lid van de dekenale equipe van Zottegem en pastoor van Geraardsbergen, Grimminge, Nieuwenhove, Waarbeke en Zandbergen, werd op 24 mei ook benoemd tot pastoor van Goeverdinge, Moerbeke, Nederboelare, Onkerzele, Overboelare, Viane en Zarlardinghe. Hij volgt priester Luc Verhasselt op die een benoeming in Nevele ontving. Hij werd ook pastoor van Idegem, Ophasselt, Schendelbeke en Smeerebbee-Vloerzegem in opvolging van priester Robbrecht De Latte die benoemd werd in Sint-Niklaas. Hij krijgt hulp van paters jozefieten François Mbiyangandu en Felix Nkongolo, die tot parochievicaris zijn benoemd binnen de nieuw te vormen parochie in Geraardsbergen.